

A Pécsi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság
Bf.I.41/2015/5. szám

A Pécsi Ítéltábla Pécsett, a 2015. évi szeptember hó 9. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta az alábbi

Ítéletet:

A másodfokú bíróság az emberölés bűntettének kísérlete miatt **vádolt** ellen indult büntetőügyben a Kaposvári Törvényszék 11.B.746/2014/15. számú ítéletét akként változtatja meg, hogy a szabadságvesztés tartamát 5 (öt) évre enyhíti.

A bűnjelekre vonatkozó rendelkezéseket akként változtatja meg, hogy a Kaposvári Törvényszék Gazdasági Hivatalánál Bj.I.1/2015. szám alatt kezelt bűnjelek közül az 1., 4., 5., 7., 14-16. tételszám alatti biológiai nyomok megsemmisítését rendeli el.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A kiszabott szabadságvesztés tartamába a 2015. évi március hó 19. napjától a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt továbbmenően beszámítja.

Kötelezi a vádlottat a másodfokú eljárásban felmerült 10.000 (tízezer) forint bűnügyi költség megfizetésére.

I n d o k o l á s

A Kaposvári Törvényszék 11.B.746/2014/15. számú, 2015. március 19. napján kelt ítéletével a vádlottat emberölés bűntettének kísérlete miatt 6 év szabadságvesztésre ítélte, mellékbüntetésül 6 évre eltiltotta a közügyek gyakorlásától. A vádlott által előzetes fogvatartásban eltöltött időt a szabadságvesztésbe beszámította, rendelkezett a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjáról, a bűnjelekről és kötelezte a vádlottat a felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

A törvényszék ítélete ellen a vádlott és védője enyhítésért jelentettek be fellebbezést.

A Pécsi Fellebbviteli Főügyészség átiratában a tényállás és a bűnösségi

körülmények kisebb körű kiegészítése és pontosítása mellett a törvényszék ítéletének helybenhagyására tett indítványt.

Az enyhítésre irányuló fellebbezést a másodfokú bíróság megalapozottnak látta.

A vádlott javára bejelentett jogorvoslati kérelem alapján eljárva a fellebbviteli bíróság a Be.348.§ (1) bekezdése alapján a megelőző eljárással együtt bírálta felül az elsőfokú bíróság határozatát. A felülbírálat során a fellebbviteli bíróság megállapította, hogy a törvényszék a perrendi szabályok betartása mellett folytatta le az eljárást, a tényállást a szükséges mértékben felderítette, a bizonyítékokat beszerezte és értékelte, indokolási kötelezettségének is eleget tett.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást az ügyészi indítvány alapján a másodfokú bíróság a Be.352.§ (1) bekezdés a) pontjára figyelemmel az iratok tartalma alapján az alábbiak szerint egészíti ki, illetve pontosítja.

A cselekmény elkövetési helye

A sértett 1990. április 13-án született, a cselekmény elkövetésének időpontjában 24 éves volt.

A sértett sérüléseinek tényleges gyógytartama 10-12 hét (nyomozati iratok 87. oldala).

A sértett nyakát ért sérülés esetében pusztán a véletlennek köszönhető, hogy nem keletkezett olyan sérülés, amely akár elháríthatatlanul a sértett halálát okozta volna. Centiméterekben kifejezhető távolságban volt a szúrcsatornától a közös fejverőér, a bolygóideg, melyek megsértése esetén a sértett halála bekövetkezett volna (orvosszakértői vélemény nyomozati iratok 87. oldal).

A tényállás a fenti kiegészítésekkel és pontosításokkal mentessé vált a Be.351.§ (2) bekezdésében felsorolt megalapozatlansági hibáktól és hiányosságoktól, így az a Be.352.§ (2) bekezdése alapján irányadó volt a fellebbezési eljárásban is.

A vádlott az eljárás során végig elismerte, hogy a sértett sérüléseit ő okozta, kizárólag a sérülésokozás módja, a sértett sérüléseinek keletkezési mechanizmusa tekintetében változtatta vallomását több alkalommal. Az elsőfokú bíróság az orvosszakértői véleményre alapítottan helyesen vetette el a vádlott védekezését. A sérülések jellegére, elhelyezkedésére figyelemmel az orvosszakértő kizárta a véletlenszerű elkövetést, a késbe vagy más tárgyba történő beleesést, valamint azt, hogy a sérülések egy törött üvegtől származhattak.

A cselekmény előzményeit illetően ugyancsak helyesen foglalt állást az elsőfokú bíróság, amikor azt állapította meg, hogy a út és a utca kereszteződésének környékén a vádlott és a sértett között ismeretlen előzmények

után került sor szóváltásra, majd tettelegességre. A rendelkezésre álló tanúvallomások, így különösen tanú 4 (14. számú jegyzőkönyv 18. oldal) és tanú 6 (14. sorszámú jegyzőkönyv 22. oldal) vallomásából az állapítható meg, hogy a vádlott volt az, aki féltékeny volt a nevű presszóban, ő volt az, akit csitítani kellett. Tanú 2 tanúvallomása (14. számú jegyzőkönyv 25. oldal) szintén megerősítette, hogy a vádlottnak szólni kellett, hogy ne csináljon hülyeséget. Ezen túlmenően az a körülmény, hogy a sértett annak hangoztatása mellett távozott a presszóból, hogy gyalogosan hazaindul (tanú 9 tanúvallomása 14. számú jegyzőkönyv 15. oldal), szintén azt támasztja alá, hogy nem a sértett kezdeményezte a konfliktust a vádlottal.

A vádlott szavahihetősége a sérülések keletkezési mechanizmusára vonatkozóan megdőlt. Több olyan verziót is előadott, amelyeknek megtörténtét, valóságos voltát a szakértői vélemény határozottan cáfolta, kizárta. A bizonyítékok ilyen mérlegelése mellett a tényállás megalapozott, melyből az elsőfokú bíróság helyesen következtetett a vádlott bűnösségére, és cselekményét is az anyagi jogszabályoknak megfelelően minősítette.

Ugyancsak helyesen hivatkozott az elsőfokú bíróság arra, hogy a vádlott esetében a jogos védelmi helyzet megállapítására nem volt lehetőség. Annak ténybeli alapja az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint hiányzik. A vádlott kölcsönös szóváltást, illetve kölcsönös dulakodást követően a neki már háttal álló sértettet szúrta meg két alkalommal, közvetetten életveszélyes sérülést okozva. Ilyen körülmények között még a sértett esetlegesen korábbi támadó fellépését feltételezve sem állapítható meg a vádlott javára a jogos védelmi helyzet.

Az elsőfokú bíróság adós maradt a vádlott cselekményének jogi indokolásával. A vádlott egy 9 cm pengehosszúságú késsel egy alkalommal nagy erővel a sértett nyakába, egy alkalommal pedig a hátába szúrt. A kés a nyakon okozott sérülés esetén mindössze centiméterekre haladt el a közös fejverőér, illetve a bolygóideg mellett. Ilyen körülmények mellett a vádlott tudatában fel kellett merülnie annak, hogy a sértett a sérülésbe bele is halhat. A szúrás tehát akaratlagosan nem befolyásolható módon okozhatott volna súlyosabb sérülést is.

Az eset körülményeiből, az ismételt szúrásból, az elkövetés során használt eszközökből, az okozott sérülések elhelyezkedéséből és azok jellegéből kizárólag az a következtetés vonható le, hogy a vádlott szándéka legalább eshetőlegesen a sértett életének kioltására irányult.

Erre figyelemmel az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg a vádlott terhére az emberölés büntettének kísérletét, melyet a vádlott eshetőlegesen szándékkal követett el.

Az elsőfokú bíróság a büntetési tételkeret helyes rögzítése mellett elmulasztotta a középérték megjelölését, mely jelen esetben 10 év.

A bűnösségi körülményeket a törvényszék túlnyomórészt helyesen tárta fel. Nem értékelte azonban enyhítő körülményként, hogy a vádlott eshetőleg szándékkal követte el a terhére rótt cselekményt. További súlyosító körülményként értékelte a másodfokú bíróság, hogy a sértett sérülései súlyos egészségromlást eredményeztek.

A bűnösségi körülmények kiegészítése mellett is az elsőfokú bíróság a vádlottal szemben némiképp eltúlzott büntetést szabott ki. Nagyobb nyomatékkaal értékelte a másodfokú bíróság, hogy a cselekmény kísérleti szakban maradt, hogy a vádlott eshetőleg szándékkal követte el cselekményét büntetlen előéletű személyként, és bocsánatot kért a sértettől, megbánást tanúsított.

E körülményekre figyelemmel a másodfokú bíróság a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés-büntetés tartamát a törvényi minimumban állapította meg, annak további enyhítésére, az enyhítő szakasz alkalmazására azonban nem látott lehetőséget.

A törvényszék a korábban kialakult bírói gyakorlat - BH.2008.296. szám alatt közzétett eseti döntés - alapján rendelkezett a biológiai nyomhordozók bűnjelkénti kezeléséről. Tekintettel arra, hogy az eseti döntésben kifejtett jogi érvelést a Kúria már nem tartja fenn, a másodfokú bíróság a lefoglalt, értékkel nem bíró anyagmaradványok megsemmisítését a Be.155.§ (8) bekezdése alapján elrendelte.

A fentiek alapján a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a büntetés tekintetében, valamint a bűnjelekre vonatkozó rendelkezésre vonatkozó részében a Be.372.§ (1) bekezdése alapján megváltoztatta, míg egyéb törvényes rendelkezéseit a Be.371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A másodfokú bíróság a Btk.92.§ (1) és (2) bekezdése alapján határozott a vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetése óta előzetes fogvatartásban töltött idő továbbmenő beszámításáról.

A Be.381.§ (1) bekezdése alapján a vádlott köteles megfizetni a másodfokú eljárás során felmerült bűnügyi költséget.

P é c s, 2015. szeptember 9.

Dr.Makai Lajos s.k. a tanács elnöke, Dr.Tóth Sándor s.k. előadó bíró, Dr.Bencze Beáta s.k. bíró

A Kaposvári Törvényszék 11.B.746/2014/15. számú ítélete a Pécsi Ítéltábla Bf.I.41/2015/5. számú ítéletében írt változtatásokkal a 2015. évi szeptember hó 9. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

.Makai Lajos s.k.
a tanács elnöke